

Cop'ul și tatăl său

Am primit ieri o scrisoare
Dela tafa din război,
El mi-a scris să fiu cu minte
Până când vine 'napoi.
Mi-a mai scris să umblu 'n școală
Să știu scrie și ceti,
C'apoi mi-a duce ceva
Din război, când va veni.
Doamne Sfinte și 'ndurate,
Pune capăt la război,
Și tatii ajută-i Doamne,
Să vie curând 'napoi!

CHIMU.

Pat' mele omenesti

Abătuți cu totul din calea cea dreaptă,
Și de-ale lor patimi oamenii orbiți,
Fără osebie de loc sau de treaptă,
Toți în întunec umblau rătăciți.
Picicarele multor au alunecat
În adânci prăpăstii, și iari au scăpat.

La unii Norocul brațul său puternic
Tinzând spre scăpare, de munci i-a ferit,
La scoos din ispite; dar omul năemernic,
De adevăr încă nepovățuit.
Fără a lui sprijin, slab, neputincios,
Nu putea să afle drumul priincios.

Însă Acela cărui Fiea se supune,
Primejdia noastră a înlăturat,
Temețând în lume pe înțelepciune
Ca, de-a ei povăț omul luminat,
Dela fapte rele să fie retras,
Să 'nfrunte-orice patimi, să 'ndrepte-al său pas.

O! cât de plăcută și împodobită,
E fica acelu de sus împărat:
În față-i blândeța este zugăvită,
Cuvintul ei dulce, lin și măsurat:
Virtu'ea și cinstea pe ea o slăvesc,
Căci fii Dreptății, Dreptatea iubesc.

S'ascunde de dînsa urita minciună,
Ce este izvorul relelor voinți,
Triumfă print'însă numai fapta bună,
Și 'n mâinile sale poartă biruinți.
Așa când răsare soarele lucind,
Rovăseă lumină, pe noapte gonind.

Noroadele-acele a' căror holare
Spre Răsărit mândru departe se 'ntind,
Vecine cu Negrii, și alte popoare
Care se adăpa din Gange și Ind,
Se cobor la glasul de pe elefanți,
Și 'ntăi Indieni se ved luminati.

Apoi Etiopii cu negrele fețe
Și Nilul ce varsă bogatul său har
Pe țermuri slăvite, prin fapte mărețe,
Prin legi înțelepte, ce sint al ei dar,
Din a' nestiinței noianuri scăpând,
Se 'naltă la ceruri cu agerul gând.

Al lui întunerec și-a ei strălucire
Văzu Babilonul cel cu zidul lat.
Noroadele-acele fără cărmuire,
De ea îmblânzite, la ea s'au plecat.
Scitii cei sălbateci și Tracii cumpliti,
Sint puterii sale marturi neclintiți.

Dup'o îndelungă și grea preumblare,
La șapte prieteni ai săi s'a oprit.
Grecia, ferice cu-a sa visitare,
În multă putere și slav' a sporit.
Prin a ei povăț Romanii dau legi,
Ca stăpâni puternici ai lumii întregi.

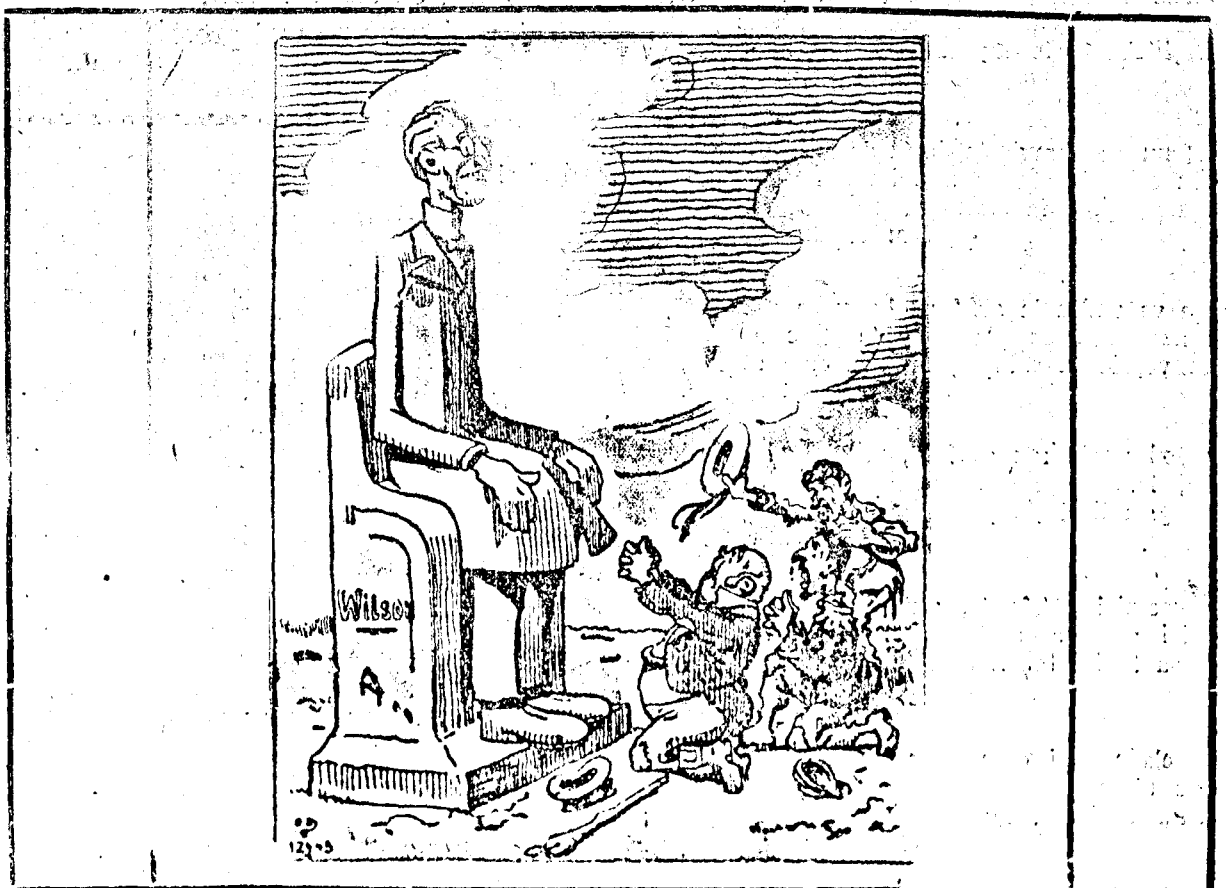
Dar, când lenevirea, muma răutății,
De a ta lumină i-a înstăinat,
Atunci, spre pedeapsă, urgia dreptății
Pe-ai Nordului barbari la ei a chemat,
Ce, sfărâmând tronul întâiu la Apus,
Apoi și Orientul curând l-au supus.

Întâmplarea asta este noiocită,
Căci cei slăviți doctori și vrednici bărbați
Pe cari Zeița, acum urgisită,
Mai avca prieteni ei adevărați,
O nouă lumină Europei au dat,
Și 'n veci al lor nume va fi neuitat.

Din țară în țară purta 'ntelepciune
Cu ea împreună pe-ai săi următori,
În totul urmează schimbări de minune,
Și cad erețiile ușor-crezători.
Noi însă, cu inimi și cuget curat,
Slujim unui singur cerese împărat.

Iubim judecata acea cu dreptate,
Iar pira urită nu o suferim,
La războaie mergem în oști regulate,
Prin agere sfaturi mai mult biruim,
Păreți de aramă cu pumnul sfărâmăm,
Și după voință focul prelucrăm.

Mâinile lui Joe nu-s mai de minune
Decât ale noastre. Cu fulger de foc
Noi facem pe trăsnet grozav să răsună
Să dărme pământul, și stîncile 'n loc.
Furtune și viitor nu ne pot opri,
Pe undele Mării sumeți a pluti.

Anglia, Franța, Italia, își pun acum toate nădejțile în Wilson americanul, și-l roagă, să trimeată odată soldații lui cu milioanele, căci alții se prăpădesc.

Peste oceanuri aflăm lumi ascunse,
Planetele toate pe ceruri ochim,
Mișcarea lor, cursul, de noi sint pătrunse,
Și a soarelui raze în flori împărțim.
Faptura întreagă simte ne-necat,
Al duhului nostru efect minunat.

Unei tinere fetițe.

Ti-am promis o epigramă
Iată, ca ti-o și dedic
Numai nu știu fetisoară
Zau mă crede, ce să-ți zic...
Da... pianul știu că-mi place
Dacă cânti la el corect
Și m'as bucura mai tare
De-ai cânta de tot perfect.

Cernați, 1917. Orest Pașcanu.

Cum crede fetița.

Dascaul (după ce a explicat din cartea de religie, virtuțile creștinești). — Așa dar, Rosica, pentru ca să ajungem în rai, ce trebuie să facem?

Rosica. — Ca să ajungem în rai, mai întâi trebuie să murim.

Ca să cunoști omul

Nu credeți pe bărbatul cu fața zimbitoare
Care pe cei vă jură al său prietșug:
Fugii de-a lui cuvinte, căci sint otrăvitoare,
Și vă mense un jug.

Când inima n'launtru i-s'ar putea străbate,
Atunci s'ar cunoaște ipocritismul său.
Deși s'arată în față având simțiri curate,
Dar sufletu-i e rău.

El nu se cîmărește decât de a sa voie:
Cu orice îndatorire nu-i intri în favor;
Nu așteptați la dînsul vre-un sprijin la nevoie,
Sau vre-un ajutor.

De va vedea la altul un lucru ca să-i placă,
Iubierbăntat de pizmă, e 'n stare a crapa.
În veșnic neastîmpar, nu știe cum să facă
Să-l poată capăta.

Când poate rău să facă, prilejul el pîndește.
Și, fără de pricină saracul asuprînd,
În grea ticăloșie pe oameni îmbrăncește.
Spre ai vedea perînd.

Cucerînd bătrînețe, nici cîntecă curioasă.
Nici sexul acel gingaș pe el nu mărgenesc,
De-a limbii lui viclene înțecala venindasă
Cu toții pătînesc.

Acela numai care norocul îl păzește,
De n'are cunoștință, nu e simț de rău.
Dumnezeiescul nume acel om nu hulește,
Căci n'are Dumnezeu.

Carerăle părinte! Tu cîmărești îndîr
Acea gîlcărită cu înșeși mîna ta!

De-a ipocrisiei viclene plămăuire
Grăbește a ne scăpa.

Răpede dîntie noui săgeata acea iute
Ce este hotărîtă pentru nelegiuți,
Și scapă omenirea de fiare neplăcute,
De răii ipocriții!

Tăranul la operă.

— Păi, eu tare indignat am fost și am plecat mînios din teatru acela cu opera. Pentru că am plătit preț redus, și au apucat să cânte toți odată, pe scenă, că să isprăvească mai de grabă.

Vezi, vezi cum e omul prost...

Intr'o Miercuri dimineata
După răsărit de soare
Popa Dan merge la Natu,
Poporan de-a dumisale,
«Poftă buna nene Natu!
Oameni harnici! și mîncăți?
Ce-mi văd ochii!... o minune!
Miercurea mîncăți cărnați?
— Azi e Miercuri părintele?
Vai ce bon sunt fără rost,
Eu știam, că azi e Vineri,
Vezi, vezi, cum e omul prost!

GHIMU.

Îndoială.

Închiul. — Ei, mititelule, cum o duci cu învătătorul cel nou?

Copilul. — Bine, dar nu prea știe aritmetica.

Închiul. — Cum să-ți?

Copilul. — Păi alinaeri n'ea spus că pătru și cu cîntec nou, iar săi zice că știe și cu țigăre nouă.

Domnișoarei X.

Tineri mulți, mereu se uită
Se întoarnă, stau pe loc
După tine copilița
Arătînd amor cu foc...
Dar amorul zău te'nșală
Chiar de multe ori pe an
De și ai avere multă
Ori nimic nici chiar un ban.
De aceea copilița
Cînd te uiti l'amorezat
Bine să te uiti la dînsul
Nu-i de bani cam strămîtorat?
Și atunci fic-ți mișă
Dă-i, te rog, iar' elichetă
Nu, cum va o sărutare
Ci cel mult o țigaretă...

Cernați, 1917. Orest Pașcanu.

De mirare.

Tăranul. — Draga mea, ca să se însoare cineva, apoi trebuie cineva să fie un mare prost.
Fata de-a țară. — Așa? Mă'mir, atunci, d-ta, nu ești încă însurat?

Ghița cel surd la teatru.

— Vă rog, n'ati putea să-mi dați o jumătate de bilet? Fiindcă eu aud numai cu o ureche.

Șiret doctor.

Bărbatul. — De ce ești așa suprată pe doctorul nostru?

Femeia. — Cînd să nu fiu, dragă? În cînteculele și în țigăre care să fie pricină o să-mi de-a dînsul să simt, și el mi răspunde că are limba.

Lada cu descântece

Se zice că ar fi fost odată într'un sat o nevastă. Nevasta aceea părea ca duce casă bună cu bărbatu-său, că era om cu grijă de gospodărie; apoi nu întâmpla nici o nemulțămire unde avea toate țele de a gata, că ar fi zis cineva văzând înțelegerea lor: Halal de viață care-o duc știu că s'potrivii amândoi! Vorba vine de potriveală, că ei de ochii lumii se păzeau și traiul lor păreau tihnit, dar nu mai ei își știau viața în casă.

Mă rog, ar fi dus-o ei cum ar fi dus-o. Dar se întâmplase că femeia avea ochi tare alunecoși, astfel că era cu neputință să nu-și dea în petec. Incepu a se uita la unul, la altul, mai făcea cu coada ochiului cutărui făcea care i se părea mai chipos decât bărbatu-său și așa încetul cu încetul gândurile îi alunecau după secături și fapte patimase; iar în fața lui bărbatu-său era sfânta sfintelor.

Acum bărbatul de, ce se spunem, ori că era un prost și ea îl imbrobodea legându-l la ochi cu minciuni, vorba ceia de o zis: nu știe bărbatul ce știe satul ori vedea săracul și tăcea, crezând că astfel nu s'a mai face de vorba lumii.

Iuca așa stăteau lucrurile. Tot jucându-se nevasta aceea cu focul, se întâmplă de-i căzu drag un făcău din sat, iar din clipa în care se îndrăgosti nu mai avea astâmpăr: se frământa nevoie mare, căuta vesnic ceartă, se făcuse varga lui Dumnezeu de a dracului. Românul nostru, o lăsa să trângănească neluând în seamă vorbele ei, ceiace o făcea să se apîndă și mai tare.

Căuta ea gales spre ibovnic dar pas de te întâlneste cu dânsul dacă îți dă mâna: numai din ochi se vedeau altă putere n'aveau. Ea ofta în casă și pe dânsul îl lătrau câinii pe la poartă, dar nu se puteau apropia unul de altul. Doamne fereste.

Și a trecut o bună bucată de vreme și femeia făcea zămbre, și-i era dor sarmănica, că murea și'nvia gândindu-se la omul drag. Se hotări în sfârșit să se des-tăinuiească unei babe, fie ce-o fi.

Baba, ca baba, se prinse bucuros să le înlesnească înțînirea, că altfel n'ar fi fost de nasul ei cinstea de a se numi talpa iadului.

— Draga mătușică, eu îți cred, că doar n'am fost așa de zbărcită la obraz cum mă vezi, ci am avut și eu vremea mea. Și venia omul meu, Dumnezeu să-l ierte, beat de la crasmă și mă lua la bătae; și mă bătea dușmanul până obosia, iar când scăpam din mâinile lui, fugeam afară, îi băteam în pumni ca să-i fac în necaz, apoi ziceam că mă duc la mama și eu luam drumul spre ibovnic, că nu mai el te mângăie cu dulceață. Mai potrece și tu fața mamei, arzi-l focu de bărbat, că acum îi-e vremea!

— Păi, așa zic și eu mătușă Marie, dar unde pot, că nu mă slăbește dușmanul din ochi!

— Știi ce una, zise babornita, să te faci bolnavă și îndreaptă-l la mine, să viu să-ți descânt; căci eu îl solomonesc de-î aduce ibovnicul în spinare. Dacă n'o fi așa, să nu-mi mai spui mie, mătușă Marie!

— Bine, mătușă dragă, că apoi te-oi mulțumi și eu după faptă!

— Ia lasă, fată hai, nu mai vorbi de asta, că mă doare inima când te văd frământându-te precum se bate apa de maluri; lasă că-ți iau eu piatra de pe suflet!

În urmă se despărțira. Talpa iadului rămase să se socotească, cum ar face să-l ducă plocon nevastei pe făcău acasă, fără să bătuiască bărbatul; iar nevasta noastră porni grabită spre casă. Cum ajunse la poartă incepu a se uita de credeai c'o taie Turcii, apoi intră înăuntru și se așează în pat zvărcolindu-se.

Nu trecu multă vreme și sosi și bărbatu-său de la muncă, obosit ca yai de capul lui și plin de praaf.

— Dar ce ai femeie, de te zvărcolesti așa, zise el îngrijat, și se apropie de dânsa mângâind-o încetisor pe frunte.

— Ce să am! ce să am! M'a apucat vătămătura și am să mor! Vai, mama ce mai m'ai făcut! Iacă aici... supt coasta... s'a ridicat așa ca un nod și nu mă lăsa să răsufli! Valeu! Valeu!

Bărbatul nelinistit zise cu grabire:

— Să mă duc să cumpăr niște răchiu pe urmă să strig pe mătușă Casandra ori pe moș Costache Schiopu să-ți descante?

— Du-te, du-te, unde crezi că-i scapare, să mă apuce cu viața; da mai bine ai face să chemi pe mătușă Maria, că-i mai iscusită! Îngăna ea cu glasul stins.

Omul nostru plecă într'un suflet și când ajunse la babă, zise:

— Hai de grabă mătușă Mariucă, că mi prăpădese nevasta!

— Dar ce s'a întâmplat măi creștine? întrebă baba, baba, prefăcându-se a nu ști nimic.

— Ce să-ți fie? Ia păcate când are omu să te fraga. Am plecat duminică la coșit și am lăsat-o sănătoasă, iar când am sosit adincoarea de la câmp, am găsit-o în pat sbătându-se, ca șarpele în gura morței și schimbată la față de nici n'o mai cunoști!

— Ia nu-ți mai face și tu spaimă de degeaba, măi baete, fii cu inima, ce dracul, te văd om în toată firea; așa se îmbolnăvește omul. Dacă ar fi să moară toți căți se îmbolnăvesc, ce s'ar mai alege de lumea asta. Merg, dragul mamei, dar trebuie să iau și lada asta cu mine, că într'ansă mi-s toate leacurile și învățătura. Mi-i putea-o duce?

— Cum să nu-ți-o duc, numai rogu-te hai mai curând, că ferească Dumnezeu nu știu ce se poate întâmpla!

Omul nostru se îndoi de șale, puse lada pe umeri și porni: baba o luă înaintășoltac, șoltac, cu o cărja în mână, ca era cu un picior mai scurt, iar el după dânsa.

În sfârșit, ajunseră acasă la român. Bărbatul dădu să așeze lada pe prispă, dar baba de colo repede:

— Nu mătușă, bagă-mi-o în casă că nu pot să descânt eu dânsa afară!

Bărbatul îndeplini dorința babei și duse lada în casă, unde nevasta stătea nemiscată de credeai de credeai că aproape să-și dea sufletul.

Apoi baba i-ăr și zis omului:

— Tu, Ioane, să nu-lăși singur, du-te de te culcă în grădina, la o glugă de hluj, că după ce-oi isprăvi de descântat, te chem eu. Și vie-ți inima la loc omule, că nu-i nici o primejdie..

Bietul om s'a dus cum se duce vita la fieroare, de unde să-i trângănească prin cap școlile diavolești ale babei.

După ce-l văzu plecat pe bărbat, baba eși pe prispă afară, puse barbia în palme și coatele pe genunchi, apoi incepu a se legăna, iar înăuntru nevasta rămase singurică cu ibovnicul.

Făcău eși din lada, iar nevastă-i îi veti sănătatea și vesella cât ai clipi, de vreme, iar după aceea făcău se grămbădi din nou în lada. Apoi nevasta se legă la cap cu o cârpă albă plimbându-se încetisor de colo până colo prin casă. La despărțire se înteleșeră, că o bine a nu uita boala aceea năprasnică, că numai ea streaca de-i poate apropia și femeia; zise să nu ducă nici o grija în privința asta.

La urmă bată în geam babei. Baba atunci se dădu pe colțul prispăi din pre-grădina și strigă:

— Ioane, bre Ioane, hai de imi ar lada acasă că am isprăvit descântecul. Ești bun de alămas, că ti-am lecut nevasta! Bărbatul se sculă somnoros din culcușul său, se sgrebuli în șumanul lui larg și plecă spre casă. I-se umplu inima de hucurie când își văzu nevasta pe picioare. Umflă lada în spate și plecă încetisor după baba.

Dar câtă vreme trecuse la mijloc se făcuse aproape miezul nopții. Străjerii umblau prin sat și când văzură în toată nopții un om cu o lada în spinare îl opriră în drum.

— Stai mă! Unde te duci cu lada asta, la miezul nopții? Și ce caută hărca asta de babă cu tine? hai?

El răspunse:

— În lada duc leacurile babei acestia, că a avut bunătatea să poștească până la mine de mi-a descântat nevasta!

— Ia bagă bine de seama, măi ferme-catul, nouă ne pare că duci pe dracul în spate! Apoi străjerii voră să vadă ce are în lada.

Omul nostru se împotrivi, luându-se la ceartă cu dânsii, crezând că îl iau în răs. Atunci paznicii îi smulseră lada din spinare și o deschiseră.

Când ridicară capacul de odată tășni făcău din năuntru și o ropse la fugă, că se fi dat cu pușca după dânsul nu-l ajungea. Românul nostru rămase ca de via-tră, iar unul din străjeri făcu repede:

— Io-te dracu fuge măi, cum a fugit și de la nevasta mea unul, mai alaltă-seară! După aceea toți incepură să rădă și să-l prostească, iar el se uita săracul ca un zăpăcit de rușine și durere.

Când își mai veni în fire, puse mâna pe babă, și-i arse o față de bătae soră cu moartea, de i-a fost babei de învățătura și tinere de minte până la mormânt.

Iar dacă se întoarse acasă își luă și femeia la smocrit. Ea se văta și se ruga dulce de tot: N'oi măi face, dragă bă-bățele, câte zăbzoare oiu avea eule iar ei dădea și zicea: Dar de ce-ți făcut, soiu rău, aici vreau să mi răspunzi? Și-a mai judicat-o el așa, dar la urmă i s'a făcut milă. — că dacă era femeia lui, și-a con-tenit cu muștrarea. Nu-i vorba că și dânsa și-a tras mintele în cap după aceea, dar vorba că nătrănească de o zis: »femeia nebătută, li că moară neferecatăle s'a a-cliperit, că nu s'a mai potenit: »a-a-vre-o boală peste nevasta noastră, a-a-aii soiu.

Voți se citi ceva frumos?
Voți se vă alcătuiți o mică bibliotecă?
Voți se cunoașteți literatura mondială?

Cumpărați și abonați atunci cea mai ieftină și mai bună Bibliotecă a familiei române „Carte pentru toți“.

Au apărut până acum 7 numere, fiecare număr costă 40 de fileri. 12 numere în abonament costă 4 cor. 80. Iată ce cuprind cele 7 numere apărute până acum:

1. Liga celor cu părul roșu.

O nuvelă senzațională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle, în care găsim una din aventurile detectivului Sherlock Holmes.

Nr. 2. „Câteva povestiri și multe adevăruri“ din literatura germană, scrise de Berchtold Auerbach.

Nr. 3. Nuvele și schițe din literatura amghiară scrisă de cei mai vestiți scriitori unguri: Ko-

loman Mikszáth, Francisc Herczeg, Eugeniu Heltai, Francisc Molnár.

Nr. 4. Cetitorul de Maxim Gorki una din cele mai frumoase nuvele din literatura rusă. — O întâmplare — altă povestire a marelui scriitor rus.

Nr. 5. Primăvară, mic roman de Al. Ciura din literatura română, scrisă cu multă duioșie și pătrundere sufletească. Un colț de viață românească din Ardealul nostru.

Nr. 6. Munții noștri aur poartă. O culegere din poeziile cele mai frumoase ale tinărului și talentatului poet din Năsăud, Iustin Iieșu, ale cărui versuri drăgălașe, cititorii Foii Poporului Român au avut dese ori prilejul să le guste cu plăcere.

Nr. 7. Ce-i frumos și ce-i urât. Un studiu care se ocupă cu talmăcirea frumosului în natură, artă, literatură, tablouri, muzică, — scris de profesorul italian Paolo de Mantegazza.

Ori-ce comandă se poate adresa la CARTE PENTRU TOȚI, Budapesta, VII., Ilka-utca 36, trimițându-se banii înainte.

Căsnicia cum vrei s'o faci...

Niță Veselul. — Ori ce ai zice, căsnicia este una din frumoasele rindueli în lumea asta.

Ghița Necăjitu. — Nu zic ba. Este singurul prilej când doi inși pot, să-și descarcă necazul nenorocirii în spinarea celui alt.

Nedumerire.

— De ce vii meretu la mine, să mă întreb când pleacă trenul. Dute colo în sala de așteptare, și o să te cheme.

— Da' cum să mă cheme, domnule, dacă nu știe cum mă chiamă?

Ghicitori

De ascunde chipul acesta? Căutați!

De ascunde chipul acesta? Căutați!

A apărut
„Calendarul
Poporului
Român“ pe 1918

care a apărut azi, în 60.000 exemplare :: Prețul 1 Cor. plus porto 10 fil.

Cuprinsul acestui călindar, este foarte bogat, și e de folos pentru toată lumea românească, pentru soldații de pe front, pentru răniți și invalizi, pentru preoți și învățători, pentru economi și lucrători.

Pe lângă materialul calendaristic, călindarul Poporului Român cuprinde:

1. Tariful poștal.
2. Ce trebuie să știe economii noștri: a) Tărițe pentru acei cari au vite; b) Cartofi; c) Ingrășatul porciilor; d) Prețul maximal pentru cucuruz; e) Pentru cei dispensați de armată; f) Despre concedierea glotașilor; g) Despre băuturile spirtuoase.
3. Noul guvern ungar, cu chipurile lui Wekerle, Szurmay.
4. O ciudată profecție a războiului mondial.
5. Despre revoluția din Rusia cu zece de chipuri.
6. Cum dispar 100 vagoane cizme rusești.
7. Un comandant contra fumatului.
8. Ședințele secrete și ziaristul secret.
9. O urcare de preț cu 2100 procente.
10. Viața pe front.
11. Icoane din Rusia revoluționară. Noul imn național rusesc.
12. Intervenția Papei pentru curmarea războiului.
13. Restabilirea regimului parlamentar în Austria.
14. Despre Kramarz, fruntașul cehilor.
15. O inundație de cărți în Rusia.
16. De ce se scarpină Parisul.
17. Din tragedia poporului grec.
18. Nu știu încotro se duc.
19. O țară neutră bincuvântată: Olanda.

20. Cum e azi în Franța libertate, egalitate, fraternitate.

21. De ce a fost învinsă România. (Cu 16 chipuri.)

22. Compatriot (glume).

23. Moș Crăciun, poezie de Iustin Iieșu.

24. După furtună, poezie de Artur Stavri.

25. Din isprăvile submarinelor, cu 6 chipuri.

26. Cele 12 bătălii dela Isonzo, cu 4 ilustrații.

27. Rătăcind, poezie de Iustin Iieșu.

28. În jurul conferinței de pace dela Stockholm.

29. Erou român mort pentru patrie, subofiterul Teofil Hudrea. (Cu 2 chipuri.)

30. Ucraina, un stat nou.

31. Semne prevestitoare, Scuză. (Glume.)

32. Primul pas pentru democratizarea Germaniei.

Din titlurile acestea se poate vedea ce bogat calendar oferim anul acesta cititorilor pe un preț atât de ieftin de 1 coroană, când totul s'a scumpit atât.

Nici un călindar nu cuprinde atâtea ilustrații și material variat, ca Călindarul Poporului român.

Cine plătește abonamentul pe un an întreg la ziar, capătă călindarul în cinste.

Acei cari comandă 10 călindare, capătă 10 procente rabat.

Acei cari comandă 25 călindare, capătă 15 procente rabat.

Acei cari comandă 50 călindare, capătă 20 procente rabat.

Acei cari comandă 100 călindare de odată, capătă 25 procente rabat.

Grăbiți-vă dar cu comenzile, căci sunt multe cereri anul acesta după călindar. Comenzile se fac la „Foaia Poporului Român“, Budapesta, VII., Ilka-utca 36.